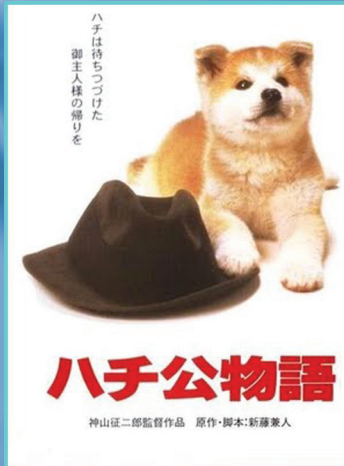

Hachiko Monogatari

A hűséges kutya Hachiko

Azt hiszem sokan vagyunk olyanok, akik már veszítettünk el életük során legalább egy háziállatot, és talán vagyunk egy páran, akiket ez akkora fájdalomként ért, hogy elhátároztuk többé nem lesz kisállatunk. Emlékeztek milyen jó érzés volt, amikor boldogan rohant elétek, mikor hazaértetek, és milyen fájdalmas volt amikor, egyszer csak nem jött többé? Azt hiszem, nem kell tovább magyaráznom a veszteség érzését. De vajon egyszer is eszetekbe jutott, hogy mi történne, ha ti hagynátok el örökre a szeretett állatot? Ő mit érezne, mit tenne? Az 1987-ben készült Hachiko Monogatari éppen ezt tárja elénk.

A történetünk egy kegyetlen hóvihár közepén, 1923. november 10-én veszi kezdetét, amikor egy akita* kutya mama világra hozza kölykeit. A születésüket sokan várják, hiszen a fajtisza akita kutyák nagy kincsnek számítanak Japánban. Érkezésükkor jelen van Mase Kakita-san, aki a főnökének, Uneo Hidejiro –samanak szeretne kedveskedni egy fajtisza kölyökkel, mivel a híres professzor nemrég veszítette el kutyáját.

A professzor nem igazán szeretne újabb kutyát, de a lánya megígéri, hogy gondoskodni fog a kis jövevényről, s ezzel a sors el is döntött az állat számára. Így a kis akitát, mikor megfelelő méretűvé cseperedik, felteszik a vonatra, hogy megkezdje útját a nagy Tokió felé. Érkezésekor azonban már csak egy mozdulatlan kis halom, amelyet a dolgozók még így is elvisznek a professzor házához. A ház ura azonban nem hajlandó elhinni, hogy elpusztult a kölyök, és egy kis tejjel életre hívja a kiéhezett kiskutyát. Talán ekkor kezdődik az a felfoghatatlan szeretet, amely kettejüket életük végéig összeköti. A kutyus nevet is kap, amely nem más, mint a Hachiko, (hachi-nyolc; ko-herceg), mivel a kis jövevény lábai igen kacskák, akár a nyolcas szám.

Akita:

Japánra a 17. század óta jellemző kutyafajta. A neve akita, vagy akita inu (秋田犬), a Hansou szigetén lévő, Akita nevű japán tartománynevből és a inu(kutya) szóból tevődik össze. A japán császárok egyik kedvenc állata. Eleinte főként harci és vadász-kutyaként használták őket, illetve a samurájok mellett szolgáltak, mára azonban kizárólag ház kedvencnek tekintik. Nagyon kiegyensúlyozott, értelmes, barátságos állat, családcentrikus, legyen szó utódairól vagy éppen a gazdájáról. Japánban a nagydíjas akiták nemzeti kincsnek számítanak.

Mintha a sors akarná...

Mikor Hidejiro-sama lánya teherbe esik és elköltözik otthonról, a kutya végleg a professzorra és feleségére marad. A professzor talán „elvesztett lánya” hiánya, talán egyszerűen a kutya kedvessége miatt, de egyre többet kezd törődni a kis Hachival. Minden nap ugyanazon az úton sétálnak, körbejárják a várost, a kutyus szép lassan összeismerkedik a környék lakóival, kutyáival. Valamilyen oknál fogva senki nem tud ellenállni ennek az ártatlan kis állatnak. Az idő múlásával Hachi felcseperedik és minden nap a betanult úton kíséri ki szeretett gazdáját az állomásra, hogy este mikor a professzor hazaérkezik a munkából ismét érte mehessen. A történet folyamán betekintést nyerünk ebbe a csodálatos barátságba, nyomon követhetjük, hogy egy ember mit meg nem tesz a számára kedves lényért, mennyire a szívébe képes zárni őt, és az állat hogy képes ezt viszonzni.

A szeretet és hűség:

De sajnos sem az ember, sem a kutya nem él örökké, és eljön a nap, amikor Hachi utoljára kísérheti ki gazdáját az állomásra.

A professzor el-távozik, magára hagyva ezzel a hön szeretett állatot, akinek hányatott sorsa ekkor kezdődik.

Mivel, bár a család szívébe lopta magát, már nincs hely számára az új házban, ahova költöznek, a kutyát odaajándékozzák egy ismerősnek egy kisebb faluban élő ismerősnek, de Hachi képtelen beletörődni ebbe, nem tágít, „haza” szökik, és minden nap kimegy az állomásra, essen bár az eső, szakadjon a hó, fújjon a szél. Nem számít, akármi is történik vele, akárhova próbálják elvinni, ő élete végéig minden nap hűségesen várja, hogy gazdája megjelenjen az állomás kijáratában.

Eredet:

A történet valós alapon nyugszik, és ennek megismerését a professzor egy korábbi diákjának köszönhetjük, aki egyszer felismerte a kutyát a vonat állomáson, „hazáig” követte, ahol elmesélték neki ezt a megrázó és gyönyörű történetet kutyáról és gazdájáról. Az évek során több cikket is írt Hachiko történetéről, majd 1932-ben megjelent a Tokyo Asahi Shimbun című lapban, amely országszerte ismertté tette a kutyus történetét. Hachiko hűsége gazdája iránt érzett hűsége ráébresztette a japánokat a családi hűség fontosságára, és az arra való törekvéssre. Mára Hachiko legendás hűsége nemzeti szimbólummá vált az országban.

1934 áprilisában bronz szobrot emeltek Hachiko tiszteletére, ezt a szobrot azonban felhasználták a II. világháborúban, de később a Society of Recreating (Mozgalom?? az Újjáépítésért) felkérte Ando Takeshit az eredeti művész fiát, hogy készítsen egy új szobrot, amelyet 1948 augusztusában ünnepélyes ceremónia közben lepleztek le, és ma is ott áll a Shibuya állomás öt bejáratának egyikénél, amelyet „Hachiko-guchi”-nak, azaz Hachiko kijáratnak neveznek. Minden év április

8-án ünnepélyes megemlékezést tartanak Hachiko odaadásának tiszteletére a tokiói Shibuya állomáson. Évente több száz kutyabarát látogat el oda, hogy lerója tiszteletét. Hachi szülővárosban az Odate állomás előtt szintén található egy szobor, és 2004-ben egy újabb szobrot állítottak a kutya tiszteletére Odate-ban, az

Akita múzeum előtt, melyet az eredeti Shibuya-ban található szobor alapzatából emeltek. A történetet az amerikai filmipar érdeklődését is felkeltette, és 2009-ben elkészült a Hachiko: A dog's story címmel a történet feldolgozása, melyben a Japánból érkező akita kutya gazdáját, Parker Wilson professzort, Richard Gere játssza. A DVD már itthon is kapható.

Zárásként szeretnék kiragadni egy mondatot a történet elejéről, amely nekem nagyon sokszor eszembe jut és elgondolkodtat. Remélem, nem bánjátok, ha ezt megosztom veletek: „Etesz egy kutyát három napig, és egy életen át hűséges lesz hozzád.”(betula fordítása) Mi történik akkor, ha többet adsz neki, mint egy adag étel, minden nap? Szerintem erről szól ez a történet.